

[Erhard Jakobsen.]

dan behandler man landets vigtigste massemedium, hvordan behandler man det, når det officielt er statens monopoliserede medium, når det i loven er fastslået, at folketing og regering ikke må påvirke dette medium? Når så radiorådet mener, at de har heller ikke direkte noget med det at gøre, da er mit store spørgsmål i den følgende debat: hvem i alverden er det så, der bestemmer, hvad der skal udsendes i Danmarks radio? Jeg ved gennem et års intensiv lytning, hvad det er, der udsendes, og jeg kunne godt lide at vide, hvem der har ansvaret for det. Derfor ønsker jeg debatten, og jeg takker for, at den må komme.

Gert Petersen (SF):

Jeg synes ikke, at der i noget af de ministersvar, jeg har hørt, er kommet reelle indvendinger mod den fremstilling, som jeg har givet af den politik, denne regering lægger op til. Det var den politik, jeg karakteriserede som en klar klassepolitik, der går ud på at overføre midler fra de mindre bemidlede til de privilegerede grupper i dette samfund. For det første en overførsel igennem en række forskellige foranstaltninger, ophævelse af visse skatteformer osv., en overførsel af 1-1½ mia kr. til landmænd, derunder godsejere, til millionærer, til husejere osv. Og et eller andet sted skal de penge jo tages fra; det må altså være fra dem, som ikke hører til disse kategorier. På den måde fører man en helt åbenlyst klassepolitik.

Dernæst forslaget om dyrtidsportionerne; det betyder — og det er heller ikke blevet anfægtet — at staten skal overtage en del af arbejdsgivernes lønforpligtelser. Man vil spare arbejdsgiverne for en forpligtelse til at udbetale løn i størrelsesordenen ca. 2.500 kr. om året pr. arbejder; det skal arbejdsgiverne ikke udbetale i det kommende år. Til gengæld får de samme arbejdere et stærkt forringet bidrag fra statens side. Men hvem er staten, hvem finansierer staten? Ja, det er først og fremmest, til 80 pct., de arbejdere og funktionærer og tjenestemænd, som skal have det forringede bidrag i stedet for de egentlige dyrtidsportioner. Altså igen en klassepolitik, hvor der overføres midler fra lønmodtagerne til arbejdsgiverne i et omfang som sjældent tidligere set, i hvert fald

så åbenlyst som vi sjældent tidligere har set det.

Endelig for det tredje har jeg bemærket efter flere udtalelser, at regeringen ikke gør denne såkaldte løsning, dette angreb på dyrtidsordningen, afhængig af tilslutning fra organisationerne. Tværtimod. Man siger: hvis der skabes et flertal for det her i folketing, så kan organisationerne komme med gode råd, og naturligvis vil vi da lytte, vi er jo høflige og pæne mennesker — det må man erkende, også når man hører på debatten her — men vi gør, som det passer os, vi handler i overensstemmelse med venstres program, hvis der ellers kan skabes flertal for det her i salen. Medmindre jeg helt har misforstået det, medmindre statsministeren nu vil komme op og sige: Gert Petersen har misforstået det, naturligvis foretager vi os ikke noget sådant, uden at vi har tilslutning fra organisationerne inklusive LO, FTF, sølvsnore, guldsnore osv., vil det sige, at det, venstre regeringen anmoder om mandat til, er et indgreb i de gældende overenskomster, uden hensyn til hvad overenskomsterne selv mener. Man vil lytte med interesse til, hvad de siger, men man vil ikke rette sig efter det. Det er altså et indgreb fra dette folketings side i de gældende overenskomster, man lægger op til, det er det, man søger om mandat til.

Jeg skal komme tilbage til det af SF stillede dagsordensforslag lidt senere, men jeg vil nok sige, at det forekommer mig ejendommeligt, at et parti som socialdemokratiet, der repræsenterer arbejderbevægelsen eller siger, de gør det, når tingene ligger så klart, at de ved, at det, regeringen beder om, er et mandat til indgreb i gældende overenskomster, ikke med det samme her og nu og i dette øjeblik siger: hold jer fra den sag, lad være med at komme med et forslag af den art. Regeringen bør afstå fra at komme med et sådant forslag.

Det kunne man gøre ved at stemme for den dagsorden, vi har foreslået, og det var og er tanken med den dagsorden, at man skal prøve på at kvæle dette attentat allerede i fødslen.

Så siger statsministeren, at de ordførere, der har været stærkest i kritikken, har været mest tavse om alternative metoder. Jeg må have lov til at henvise til, at jeg fore-